

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Πενήντα Πέντε

Αποκαλύπτοντας το Τελευταίο Όραμα του Δανιήλ: Ένα Παράλληλο Ταξίδι των Φρονίμων Παρθένων

Jeff Pippenger
2024-03-24

Έχουμε αρχίσει την εξέταση του τελευταίου οράματος του Δανιήλ, αναγνωρίζοντας τον Δανιήλ ως σύμβολο του λαού της διαθήκης του Θεού των εσχάτων ημερών, και έχουμε χρησιμοποιήσει το πρώτο εδάφιο σε συνδυασμό με το τελευταίο κεφάλαιο για να αρχίσουμε να προσδιορίζουμε τα προφητικά χαρακτηριστικά εκείνου του λαού των εσχάτων ημερών που αντιπροσωπεύεται από τον Βαλτασάρ. Ο λαός της διαθήκης του Θεού των εσχάτων ημερών αντιπροσωπεύει τους Μιλλερίτες του κινήματος του πρώτου αγγέλου, και τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες του κινήματος του τρίτου αγγέλου. Οι Μιλλερίτες εκπλήρωσαν την παραβολή των δέκα παρθένων, και εκείνη η παραβολή επαναλαμβάνεται μέχρι και το τελευταίο γράμμα στις έσχατες ημέρες.

«Συχνά παραπέμπομαι στην παραβολή των δέκα παρθένων, εκ των οποίων οι πέντε ήταν φρόνιμες και οι πέντε μωρές. Η παραβολή αυτή έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί κατά γράμμα, διότι έχει ειδική εφαρμογή για τον παρόντα καιρό και, όπως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα εξακολουθήσει να αποτελεί παρούσα αλήθεια μέχρι τη συντέλεια του χρόνου.» Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Η εμπειρία και των δύο κινήματων των εσχάτων ημερών είναι η εμπειρία του Αντβεντισμού.

«Η παραβολή των δέκα παρθένων του Ματθαίου 25 επίσης απεικονίζει την εμπειρία του Αντβεντιστικού λαού». Η Μεγάλη Διαμάχη, 393.

Οι Μιλλεριτικοί αντιπροσώπευαν το κίνημα του πρώτου αγγέλου, και η εμπειρία τους αντιπροσωπευόταν επίσης από την εκκλησία της Φιλαδελφείας. Το 1856, το Φιλαδελφιανό Μιλλεριτικό κίνημα μεταβλήθηκε στο Λαοδικειακό κίνημα, και με την αποστασία του 1863 μεταβλήθηκε περαιτέρω στη Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας.

Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες αντιπροσωπεύουν το κίνημα του τρίτου αγγέλου, και η εμπειρία τους αντιπροσωπεύθηκε επίσης από την εκκλησία της Φιλαδελφείας. Το 1989, το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε προς την Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, και στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 άρχισε το Λαοδικειακό Αντβεντιστικό κίνημα, και τον Ιούλιο του 2023 έφθασε η μετάβαση πίσω στο Φιλαδελφικό κίνημα.

Ο Βαλτασάσαρ, ή Δανιήλ, αντιπροσωπεύει το Φιλαδελφικό κίνημα των εσχάτων ημερών, το οποίο επαναλαμβάνει το Φιλαδελφικό κίνημα των Μιλλεριτών «κατά γράμμα». Το πρώτο εδάφιο του τελευταίου οράματος αντιπροσωπεύει εκείνον τον λαό των εσχάτων ημερών, και η τελευταία μαρτυρία του τελευταίου οράματος πρέπει να συμφωνεί με την πρώτη μαρτυρία του τελευταίου οράματος. Η διαδικασία καθαρισμού του δωδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ προσδιορίζει την αύξηση της γνώσεως και τις δύο τάξεις που παράγονται κατ' αυτόν τον τρόπο. Ο Βαλτασάσαρ

είναι η ύψιστη αναπαράσταση των σοφών των εσχάτων ημερών. Στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ υπάρχουν τουλάχιστον πέντε προφητικές αλήθειες που υπήρξαν άγκυρες για το κίνημα των Μιλλεριτών, οι οποίες πρέπει να επαναληφθούν στο κίνημα του τρίτου αγγέλου.

Το πρώτο είναι η διαδικασία καθαρισμού που παράγει δύο τάξεις προσκυνητών και, επομένως, εκπληρώνει την παραβολή των δέκα παρθένων τόσο στις αρχικές όσο και στις τελικές κινήσεις.

Σὺ δέ, ὦ Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον, ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους· πολλοὶ θέλουσι περιτρέχει ἄνω καὶ κάτω, καὶ ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῆ... Καὶ εἶπεν, Ὑπαγε, Δανιήλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ ἐσφραγισμένοι ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους. Πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ καὶ λευκανθῆ καὶ δοκιμασθῆ· οἱ δὲ ἀσεβεῖς θέλουσι πράξει ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει νοήσει, ἀλλ' οἱ συνετοὶ θέλουσι νοήσει. Δανιήλ 12:4, 9, 10.

Η διάκριση μεταξύ των σοφών και των ασεβών (μωρών) βασίζεται στην κατανόησή τους (νοητική διαίρεση) της αύξησης της γνώσης που ανοίγεται κατά τον καιρό του τέλους, είτε το 1798 για τους Μιλλερίτες, είτε το 1989 για τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Ο λαός του Θεού απαιτείται να γνωρίζει ότι ο Αντβεντισμός είναι η εμπειρία της παραβολής των δέκα παρθένων, διότι χωρίς αυτήν την κατανόηση δεν θα επιδιώξει να κατανοήσει πότε έφθασε ο «καιρός του τέλους» για την τελική γενεά, ή ποιο ήταν το μήνυμα που τότε αποσφραγίστηκε. Χωρίς την κατανόηση ότι η εμπειρία των Αντβεντιστών είναι μία τριμερής διαδικασία δοκιμασίας, βασισμένη σε μία προοδευτική ανάπτυξη της αλήθειας, η οποία οδηγεί σε έκβαση «ζωής ή θανάτου», είναι αδύνατον να αναγνωρισθεί η υψηλή κλήση κάθε Αντβεντιστή της Εβδόμης Ημέρας. Ο Βαλτασάσαρ αντιπροσωπεύει έναν λαό που γνωρίζει ότι πέρασε από τη διαδικασία καθαρισμού η οποία παριστάνεται ως το να είναι «καθαρισμένοι, λευκανθέντες και δοκιμασμένοι». Αυτή ακριβώς η τριμερής διαδικασία καθαρισμού προσδιορίζεται ειδικώς ως το έργο του Αγίου Πνεύματος.

Πλην εγώ σας λέγω την αλήθεια· σας συμφέρει να απέλθω· διότι, εάν δεν απέλθω, ο Παράκλητος δεν θα έλθει προς εσάς· εάν όμως αναχωρήσω, θα τον αποστείλω προς εσάς. Και όταν εκείνος έλθει, θα ελέγξει τον κόσμο περί αμαρτίας, και περί δικαιοσύνης, και περί κρίσεως· περί αμαρτίας μεν, διότι δεν πιστεύουν σε εμένα· περί δικαιοσύνης δε, διότι υπάγω προς τον Πατέρα μου, και δεν με βλέπετε πλέον· περί κρίσεως δε, διότι ο άρχων του κόσμου τούτου έχει κριθεί. Έχω ακόμη πολλά να σας είπω, αλλά δεν δύνασθε να τα βαστάσετε τώρα. Όταν όμως έλθει εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, θα σας οδηγήσει σε πάσαν την αλήθεια· διότι δεν θα λαλήσει αφ' εαυτού, αλλά όσα ακούσει, αυτά θα λαλήσει· και θα σας αναγγείλει τα μέλλοντα. Ιωάννης 16:7-13.

Το έργο του Αγίου Πνεύματος, καθώς οδηγεί τις φρόνιμες παρθένες «εις πάσαν την αλήθειαν», απαιτεί να ελέγχει, δηλαδή να νουθετεί ή να καταδικάζει διά της συνειδήσεως, τον κόσμο περί αμαρτίας, δικαιοσύνης και κρίσεως· και αυτά είναι ακριβώς τα ίδια τρία βήματα που παράγουν είτε φρόνιμη είτε μωρή παρθένο στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ. Το μήνυμα το οποίο ο Ιησούς προσδιόρισε ως το έργο του Αγίου Πνεύματος είναι το «έλαιον», το οποίο αποκαλύπτει τη διάκριση μεταξύ των φρονίμων και των ασεβών στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ. Ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών πρέπει να κατανοήσει την αύξηση της γνώσεως για τη γενεά του, και η γνώση αυτή περιλαμβάνει την επίγνωσή του ότι είναι είτε μωρές είτε φρόνιμες παρθένες στην

παραβολή του εικοστού πέμπτου κεφαλαίου του Ματθαίου.

«Στον Ιωάννη εδείχθησαν αυτά τα πράγματα με αγία όραση. Είδε την ομάδα που παριστάνεται από τις πέντε φρόνιμες παρθένες, με τις λαμπάδες τους ετοιμασμένες και αναμμένες, και ανεφώνησε με έκσταση: “Εδώ είναι η υπομονή των αγίων· εδώ είναι εκείνοι που τηρούν τις εντολές του Θεού και την πίστη του Ιησού. Και ήκουσα φωνή από τον ουρανό να λέγει προς εμέ, Γράψον, Μακάριοι οι νεκροί οι αποθνήσκοντες εν Κυρίω από του νυν· Ναι, λέγει το Πνεύμα, διά να αναπαυθώσιν εκ των κόπων αυτών· και τα έργα αυτών ακολουθούσι μετ’ αυτών.”»

Πολλοί από εκείνους που άκουσαν τα μηνύματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου νόμιζαν ότι θα ζούσαν για να δουν τον Χριστό να έρχεται επί των νεφελών του ουρανού. Αν όλοι όσοι ισχυρίζονταν ότι πίστευαν την αλήθεια είχαν εκπληρώσει το καθήκον τους ως φρόνιμες παρθένοι, το μήνυμα θα είχε ήδη κηρυχθεί σε κάθε έθνος, φυλή, γλώσσα και λαό. Αλλά πέντε ήταν φρόνιμες και πέντε ήσαν μωρές. Η αλήθεια έπρεπε να είχε κηρυχθεί από τις δέκα παρθένους, αλλά μόνον πέντε είχαν κάνει την προμήθεια που ήταν ουσιώδης για να ενωθούν με εκείνη την ομάδα που περπατούσε στο φως το οποίο είχε έλθει σε αυτές. Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου ήταν αναγκαίο. Αυτή η διακήρυξη έπρεπε να γίνει. Πολλοί, οι οποίοι είχαν εξέλθει προς συνάντηση του Νυμφίου υπό τα μηνύματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, απέρριψαν το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το τελευταίο δοκιμαστικό μήνυμα που επρόκειτο να δοθεί στον κόσμο.

«Παρόμοιο έργο θα επιτελεσθεί όταν εκείνος ο άλλος άγγελος, ο οποίος παρουσιάζεται στην Αποκάλυψη 18, δώσει το μήνυμά του. Τα μηνύματα του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου θα χρειαστεί να επαναληφθούν. Η κλήση θα δοθεί προς την εκκλησία: “Εξέλθετε εξ αυτής, ο λαός Μου, διά να μη γίνετε συμμετοχοί των αμαρτιών αυτής”. “Επεσεν, έπεσεν η Βαβυλών η μεγάλη, και έγινε κατοικητήριο δαιμόνων και φυλακή παντός πνεύματος ακαθάρτου και κλωβός παντός ορνέου ακαθάρτου και μισητού. Διότι εκ του οίνου του θυμού της πορνείας αυτής πεπότικαν πάντα τα έθνη, και οι βασιλείς της γης επόρνευσαν μετ’ αυτής, και οι έμποροι της γης επλούτησαν εκ της δυνάμεως της στρηνίας αυτής... Εξέλθετε εξ αυτής, ο λαός Μου, διά να μη γίνετε συμμετοχοί των αμαρτιών αυτής και διά να μη λάβετε εκ των πληγών αυτής· διότι αι αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του ουρανού, και ο Θεός ενεθυμήθη τα αδικήματα αυτής” [Αποκάλυψη 18:2–5].»

«Λάβετε κάθε εδάφιο αυτού του κεφαλαίου και αναγνώστε το προσεκτικά, ιδιαίτέρως δε τα δύο τελευταία: “Και φως λύχνου δεν θέλει φέγγει πλέον ουδόλως εν σοι· και φωνή νυμφίου και νύμφης δεν θέλει ακουσθή πλέον ουδόλως εν σοι· διότι οι έμποροί σου ήσαν οι μεγάλοι της γης· διότι διά των φαρμακειών σου επλανήθησαν πάντα τα έθνη. Και εν αυτή ευρέθη αίμα προφητών και αγίων, και πάντων των εσφαγμένων επί της γης.”»

«Η παραβολή των δέκα παρθένων δόθηκε από τον Ίδιο τον Χριστό, και κάθε επιμέρους στοιχείο της πρέπει να μελετάται προσεκτικά. Θα έλθει καιρός κατά τον οποίο η θύρα θα κλεισθεί. Αντιπροσωπευόμαστε είτε από τις φρόνιμες είτε από τις μωρές παρθένες. Δεν μπορούμε τώρα να διακρίνουμε, ούτε έχουμε εξουσία να πούμε, ποιες είναι φρόνιμες και ποιες μωρές. Υπάρχουν εκείνοι που κατέχουν την αλήθεια μέσα σε αδικία, και αυτοί εξωτερικά φαίνονται όμοιοι με τις φρόνιμες.» Manuscript Releases, τόμος 16, 270.

Ως Αντβεντιστές, οι οποίοι πρόκειται να καλέσουμε άνδρες και γυναίκες να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, «παριστανόμεθα είτε από τις φρόνιμες είτε από τις μωρές παρθένας». Η ομάδα την οποία είδε ο Ιωάννης, «παριστανομένη από τις πέντε φρόνιμες παρθένας, με τις λαμπάδες τους περιποιημένες και αναμμένες», και την οποία ο Ιωάννης περαιτέρω προσδιόρισε ως εκείνους που κατέχουν «την υπομονή των αγίων» και που «τηρούν τις εντολές του Θεού και την πίστιν του Ιησού», είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι απαιτείται να τηρούν τις εντολές του Θεού, να ασκούν την πίστιν του Ιησού, και να γνωρίζουν ότι είναι οι παρθένοι της παραβολής του Ματθαίου είκοσι πέντε. Όχι μόνον χρειάζεται να κατανοούν ότι είναι είτε φρόνιμες είτε μωρές παρθένοι, αλλά πρέπει να επαναλάβουν την εμπειρία που παριστάνεται από τον Δανιήλ ως «καθαριζόμενοι, λευκαινόμενοι και δοκιμαζόμενοι».

Και έψαλλον ως νέαν ωδήν ενώπιον του θρόνου και ενώπιον των τεσσάρων ζώων και των πρεσβυτέρων· και ουδείς ηδύνατο να μάθη την ωδήν ειμή οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οι ηγορασμένοι από της γης. Ούτοι είναι οι μη μολυνθέντες μετά γυναικών, διότι είναι παρθένοι. Ούτοι είναι οι ακολουθούντες το Αρνίον όπου αν υπάγη. Ούτοι ηγοράσθησαν εκ των ανθρώπων, ως απαρχή εις τον Θεόν και εις το Αρνίον. Και εν τω στόματι αυτών δεν ευρέθη δόλος· διότι είναι άμωμοι ενώπιον του θρόνου του Θεού. Αποκάλυψις 14:3–5.

Υπάρχουν τουλάχιστον πέντε αλήθειες που απεικονίζονται στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, οι οποίες είναι αλήθειες συνδεδεμένες με το Μιλλεριτικό κίνημα του πρώτου αγγέλου, και οι οποίες θα επαναληφθούν και θα γίνουν πληρέστερα κατανοητές από το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Μία από αυτές τις αλήθειες είναι η τριπλή διαδικασία καθαρισμού που συνδέεται με την παραβολή των δέκα παρθένων. Η πρώτη αλήθεια που κατανόησε ο William Miller σε σχέση με τον προφητικό χρόνο ήταν οι «επτά καιροί» του Λευιτικών είκοσι έξι, και αυτή η αλήθεια προσδιορίζεται στο Δανιήλ δώδεκα, και είναι η πρώτη αλήθεια της Μιλλεριτικής ιστορίας που αναφέρεται εκεί.

Σὺ δέ, ὦ Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους· πολλοὶ θέλουσι περιτρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῆ. Τότε ἐγὼ, ὁ Δανιήλ, εἶδον, καὶ ἰδοῦ, ἄλλοι δύο ἴσαντο, εἷς ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὁ ἄλλος ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Καὶ εἶπεν εἷς πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυμένον λινά, ὅστις ἦτο ἐπάνω τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ· Ἔως πότε θέλει εἶσθαι τὸ τέλος τούτων τῶν θαυμασίων; Καὶ ἤκουσα τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυμένον λινά, τὸν ἐπάνω τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, ὅτε ὑψωσε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα καὶ τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ χεῖρα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὤμοσε εἰς τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι θέλει εἶσθαι εἰς καιρὸν, καιρούς, καὶ ἡμισυ καιροῦ· καὶ ὅταν τελειώσῃ τὸ διασκορπίζειν τὴν δύναμιν τοῦ ἁγίου λαοῦ, πάντα ταῦτα θέλουσι συντελεσθῆ. Καὶ ἐγὼ ἤκουσα, ἀλλ' οὐ συνῆκα· τότε εἶπα· Κύριέ μου, τί θέλει εἶσθαι τὸ τέλος τούτων; Καὶ εἶπεν· Ὑπάγε, Δανιήλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ ἐσφραγισμένοι ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους. Πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ καὶ λευκανθῆ καὶ δοκιμασθῆ· οἱ δὲ ἀσεβεῖς θέλουσι πράξει ἀσεβῶς, καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει νοήσει, ἀλλ' οἱ συνετοὶ θέλουσι νοήσει. Δανιήλ 12:4–10.

Αυτό το χωρίο αρχίζει με το βιβλίο του Δανιήλ να είναι σφραγισμένο έως τον καιρό του τέλους, και το χωρίο καταλήγει με το βιβλίο του Δανιήλ να είναι σφραγισμένο έως τον καιρό του τέλους.

Ανάμεσα στην πρώτη και στην τελευταία σφράγιση των λόγων του Δανιήλ, η ενόρκως βεβαιωμένη μαρτυρία Εκείνου «που ζη εις τους αιώνας» ήταν «ότι θέλει είσθαι εις καιρόν, καιρούς και ήμισυ καιρού· και όταν τελειώσει το διασκορπίζειν την δύναμιν του αγίου λαού, πάντα ταύτα θέλουσι συντελεσθή».

Αυτός που έδωσε αυτήν την ένορκη μαρτυρία ήταν Εκείνος που ήταν επάνω στα ύδατα, ενδεδυμένος λινά. Ο Δανιήλ είδε έναν άγγελο στη μία όχθη του ποταμού Τίγρη και έναν άλλον άγγελο στην άλλη όχθη, και ένας από εκείνους τους αγγέλους υπέβαλε μία ερώτηση, στην οποία απάντησε Εκείνος που ήταν επάνω στα ύδατα. Η ερώτηση ήταν: «Έως πότε;» Αυτές είναι οι ίδιες δύο πρώτες λέξεις της ερώτησης που τίθεται στο δέκατο τρίτο εδάφιο του ογδόου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Κατόπιν ήκουσα ενός αγίου λαλούντος, και άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον άγιον ο οποίος ελάλει: Έως πότε θέλει διαρκεί η όρασις περί της καθημερινής θυσίας, και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε και το αγιαστήριον και το στράτευμα να παραδίδωνται εις καταπάτησιν; Και είπε προς εμέ: Έως δύο χιλιάδας και τριακοσίας ημέρας· τότε το αγιαστήριον θέλει καθαρισθή. Δανιήλ 8:13, 14.

Η ίδια προφητική δομή απαντάται και στις δύο συνομιλίες, με τη διαφορά ότι στο όγδοο κεφάλαιο ο Δανιήλ βρίσκεται πλησίον του ποταμού Ουλαΐ, και όχι του ποταμού Τίγρη. Στο όγδοο κεφάλαιο ένας άγγελος (άγιος) «είπε προς εκείνον τον άγιον όστις ελάλει· έως πότε;». Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «εκείνος ο άγιος» είναι η εβραϊκή λέξη «Palmoni», που σημαίνει ο Θαυμαστός Αριθμητής, ή ο Αριθμητής των Μυστηρίων. Στο όγδοο κεφάλαιο ο Ιησούς (ο Θαυμαστός Αριθμητής) μιλούσε, και ένας άλλος άγιος ρώτησε τον Ιησού (εκείνον τον άγιον), «έως πότε;».

Στο δωδέκατο κεφάλαιο, Εκείνος που στέκεται επάνω στα ύδατα ερωτάται από έναν άγγελο, ο οποίος βρισκόταν στη μία από τις όχθες του ποταμού Χιδδέκελ, «έως πότε». Αυτά τα δύο χωρία πρέπει να εξετασθούν μαζί, γραμμή επί γραμμής. Το πρώτο ερώτημα του ογδόου κεφαλαίου είναι: «έως πότε είναι η όραση περί της καταπατήσεως του αγιαστηρίου και του στρατεύματος, η οποία επιτελείται πρώτα από τον παγανισμό και έπειτα από τον παπισμό;» Το ερώτημα του δωδεκάτου κεφαλαίου είναι: «έως πότε θα είναι έως το τέλος αυτών των θαυμασιών;» Κατόπιν δίδεται η ένορκη απάντηση από τον Παλμωνί, τον Θαυμαστό Αριθμητή, ο οποίος ήταν ενδεδυμένος λινά και στεκόταν επάνω στα ύδατα: «θέλει είσθαι εις καιρόν, καιρούς και ήμισυ καιρού· και όταν συντελέσει να διασκορπίσει την ισχύν του αγίου λαού, πάντα ταύτα θέλουσι τελειώσει.»

Τα ερωτήματα των ποταμών Ουλαί και Χιδδέκελ είναι: «έως πότε θα διαρκέση η όρασις του διασκορπισμού του λαού του Θεού, ό όποιος επιτελείται δια του παγανισμού και έπειτα δια του παπισμού, καθώς καταπατούν το αγιαστήριον και το στράτευμα;» Η απάντησις είναι ότι η καταπάτησις παύει το 1798, ότε αρχίζει το έργον του Παλμονί δια της ανεγέρσεως του Μιλλεριτικού ναού, και κατόπιν τελειώνει σαράντα έξι έτη άργότερα, το 1844, ότε το αγιαστήριον έπρεπε να καθαρισθή.

Στο δωδέκατο κεφάλαιο ο Δανιήλ άκουσε τη συνομιλία, «άλλ' ου συνήκα». Ο Δανιήλ εξέφρασε επιθυμία να κατανοήσει, όπως αυτό παριστάνεται από το ότι ρώτησε τον Χριστό: «Κυρίέ μου, τί θέλει είναι το τέλος τούτων;» Η έκφραση της επιθυμίας του να κατανοήσει παρίστανε την

επιθυμία των φρονίμων παρθένων να κατανοήσουν, διότι ολόκληρος ο διάλογος τοποθετήθηκε μεταξύ των δύο αναφορών ότι το βιβλίο του Δανιήλ θα είναι σφραγισμένο έως τον καιρό του τέλους. Ο Δανιήλ παρίστανε την επιθυμία που τέθηκε επάνω στον Ουίλλιαμ Μίλλερ να κατανοήσει την αλήθεια η οποία αποσφραγίστηκε το 1798, και η πρώτη αλήθεια που οδηγήθηκε να αναγνωρίσει ήταν η καταπάτηση του αγιαστηρίου και του στρατεύματος, πρώτα από τον παγανισμό και έπειτα από τον παπισμό, κατά την περίοδο κατά την οποία η δύναμη του αγίου λαού είχε διασκορπισθεί, σε εκπλήρωση των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι.

Η επιθυμία του Μίλλερ να γνωρίσει την αλήθεια παριστάνεται από την επιθυμία του Δανιήλ, αλλά η κατανόηση του Μίλλερ ήταν ατελής. Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει την επιθυμία του Μίλλερ, και ο Βαλτασάσαρ αντιπροσωπεύει εκείνους που έχουν πλήρη κατανόηση του πράγματος και του οράματος. Υπάρχουν τουλάχιστον πέντε σημαντικές αλήθειες που αποτελούσαν μέρος της εμπειρίας των Μιλλεριστών στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, οι οποίες θα βρουν ένα παράλληλο αντίστοιχο στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η μία είναι ότι εκπλήρωσαν και κατανόησαν ότι εκπλήρωναν την παραβολή των δέκα παρθένων, με την τριμερή διαδικασία δοκιμασίας της, και η άλλη είναι ότι κατανοούν τον θεμέλιο λίθο των «επτά καιρών» του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο μας.

«Τότε η βασιλεία των ουρανών θα ομοιωθεί με δέκα παρθένους, οι οποίες πήραν τις λαμπάδες τους και εξήλθαν εις απάντησιν του νυμφίου. Και πέντε από αυτές ήσαν φρόνιμες, και πέντε μωρές. Εκείνες που ήσαν μωρές πήραν τις λαμπάδες τους, αλλά δεν πήραν μαζί τους λάδι· οι δε φρόνιμες πήραν λάδι στα δοχεία τους μαζί με τις λαμπάδες τους. Ενώ δε ο νυμφίος εβράδυνε, όλες ενύσταξαν και κοιμήθησαν. Κατά δε το μέσον της νυκτός έγινε κραυγή: Ιδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησίν του. Τότε όλες εκείνες οι παρθένες εσηκώθησαν και ετοίμασαν τις λαμπάδες τους. Και οι μωρές είπαν προς τις φρόνιμες: Δώστε μας από το λάδι σας, διότι οι λαμπάδες μας σβήνουν. Αλλά οι φρόνιμες αποκρίθηκαν, λέγοντας: Μη, μήπως δεν αρκεί ούτε σε εμάς ούτε σε εσάς· πηγαίnete καλύτερα προς εκείνους που πωλούν, και αγοράστε για τον εαυτό σας. Και ενώ εκείνες επήγαιναν να αγοράσουν, ήλθε ο νυμφίος· και όσες ήσαν έτοιμες εισήλθαν μαζί του στους γάμους, και η θύρα εκλείσθη. Κατόπιν ήλθαν και οι λοιπές παρθένες, λέγοντας: Κύριε, Κύριε, άνοιξε μας. Εκείνος όμως αποκρίθηκε και είπε: Αληθώς σας λέγω, δεν σας γνωρίζω. Αγρυπνείτε λοιπόν, διότι δεν γνωρίζετε ούτε την ημέρα ούτε την ώρα κατά την οποία έρχεται ο Υιός του ανθρώπου».

«Ζούμε τώρα σε καιρό υψίστου κινδύνου, και κανείς από εμάς δεν πρέπει να αργοπορεί στο να ζητήσει προετοιμασία για την έλευση του Χριστού. Ας μη μιμηθεί κανείς το παράδειγμα των μωρών παρθένων και νομίσει ότι θα είναι ασφαλές να περιμένει ώσπου να έλθει η κρίσιμη ώρα, προτού αποκτήσει προετοιμασία χαρακτήρος για να σταθεί τότε. Θα είναι πολύ αργά να αναζητήσει κανείς τη δικαιοσύνη του Χριστού όταν οι προσκεκλημένοι θα έχουν κληθεί να εισέλθουν και θα εξετάζονται. Τώρα είναι ο καιρός να ενδυθείτε τη δικαιοσύνη του Χριστού,—το ένδυμα του γάμου που θα σας καταστήσει ικανούς να εισέλθετε στο δείπνο του γάμου του Αρνίου. Στην παραβολή, οι μωρές παρθένοι παρουσιάζονται να ζητούν λάδι, και να μην το λαμβάνουν κατόπιν του αιτήματός τους. Αυτό είναι σύμβολο εκείνων που δεν έχουν προετοιμάσει τον εαυτό τους διά της αναπτύξεως χαρακτήρος ικανού να σταθεί σε καιρό

κρίσεως. Είναι σαν να πήγαιναν στους πλησίον τους και να έλεγαν: Δώστε μου τον χαρακτήρα σας, αλλιώς θα χαθώ. Εκείνες που ήσαν φρόνιμες δεν μπορούσαν να μεταδώσουν το λάδι τους στις τρεμοσβήνουσες λαμπάδες των μωρών παρθένων. Ο χαρακτήρας δεν μεταβιβάζεται. Δεν αγοράζεται ούτε πωλείται· αποκτάται. Ο Κύριος έχει δώσει σε κάθε άνθρωπο ευκαιρία να αποκτήσει δίκαιο χαρακτήρα κατά τις ώρες της δοκιμασίας· αλλά δεν έχει προβλέψει τρόπο με τον οποίο ένας άνθρωπος παράγων να μπορεί να μεταδώσει σε άλλον τον χαρακτήρα που ο ίδιος ανέπτυξε περνώντας μέσα από σκληρές εμπειρίες, μαθαίνοντας μαθήματα από τον Μέγα Διδάσκαλο, ώστε να μπορεί να φανερώσει υπομονή κάτω από δοκιμασία και να ασκεί πίστη ώστε να μετακινεί βουνά αδυναμίας. Είναι αδύνατον να μεταδοθεί το άρωμα της αγάπης,—να δοθεί σε άλλον πραότητα, λεπτότητα και επιμονή. Είναι αδύνατον μία ανθρώπινη καρδιά να εκχύσει μέσα σε άλλη την αγάπη του Θεού και της ανθρωπότητας.»

«Όμως έρχεται η ημέρα, και είναι πλησίον μας, κατά την οποία κάθε όψη του χαρακτήρα θα αποκαλυφθεί μέσω ειδικού πειρασμού. Εκείνοι που παραμένουν αληθινοί στην αρχή, που ασκούν πίστη μέχρι τέλους, θα είναι εκείνοι που αποδείχθηκαν αληθινοί υπό δοκιμή και θλίψη κατά τις προηγούμενες ώρες της δοκιμασίας τους, και έχουν διαμορφώσει χαρακτήρες κατά την ομοιότητα του Χριστού. Θα είναι εκείνοι που έχουν καλλιεργήσει στενή γνωριμία με τον Χριστό, οι οποίοι, διά της σοφίας και της χάριτός του, είναι μέτοχοι της θείας φύσεως. Αλλά κανένα ανθρώπινο ον δεν μπορεί να δώσει σε άλλο καρδιακή αφοσίωση και ευγενή γνωρίσματα του νου, ούτε να αναπληρώσει τις ελλείψεις του με ηθική δύναμη. Μπορούμε ο καθένας να πράξουμε πολλά ο ένας για τον άλλον, δίνοντας στους ανθρώπους ένα χριστόμορφο παράδειγμα, επηρεάζοντάς τους έτσι να προσέλθουν στον Χριστό για τη δικαιοσύνη χωρίς την οποία δεν μπορούν να σταθούν κατά την κρίση. Οι άνθρωποι πρέπει με προσευχή να εξετάζουν το σπουδαίο ζήτημα της οικοδομήσεως του χαρακτήρα και να διαμορφώνουν τον χαρακτήρα τους κατά το θείο υπόδειγμα.» The Youth Instructor, January 16, 1896.